

РЕШЕНИЕ

№ 19481

гр. София, 10.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5597** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на „Пашабахче България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], чрез адв.Г.,с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.7,тел.02/421 4201 срещу Решение № Ж-376/22.04.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено административното производство образувано по жалба на дружеството срещу „Електроразпределение Север“ АД.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт, тъй като присъединяването на „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД към електроразпределителната мрежа чрез съоръжения за присъединяване, собственост на дружеството е неправомерно. А КЕВР разполага с правомощия за разпорежи преустановяването му, които следва да упражни. И по-конкретно:

ЗЕ и Наредба № 6 от 24.02.2014г. предвиждат специален ред и процедура за присъединяване на обекти на клиенти. Този ред е императивен и не може да бъде заобиколен чрез присъединяване към мрежата посредством съоръжения, собственост на трето лице.

Липсва сключен договор или нарочен акт на КЕВР по силата на който жалбоподателя да е длъжен да предостави свои съоръжения на ЕРП Север за целите на преобразуване и пренос на ел.енергия до други клиенти срещу съответната цена, респ. не е налице хипотезата на чл.117 ал.8 ЗЕ. В тази връзка и становището за присъединяване, което е

получило „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД от оператора също не предвижда присъединяването му чрез съоръженията на „Пашабахче България“ ЕАД.

Съгласно чл. 122 ал.3 т.1 ЗЕ единствено оператора на мрежата има правомощието да преустанови присъединяване на лица,които са се присъединили към мрежата без да имат право на това. Визираната норма не предоставя оперативна самостоятелност на оператора, а същият е длъжен да преустанови присъединяването,ако то е неправомерно – извод,следствие от специфичните му задължения да осигури управление на мрежата в обществен интерес/арг. чл. 69ЗЕ, чл.89 т.3 ЗЕ вр. чл.88 ал.2 ЗЕ/,както и непрекъснатост на снабдяването и качеството на доставяната енергия /чл. 89 т.2 ЗЕ/. Обратното твърдение,че всяко лице може да преустановява присъединяването на трети лица,като прецени,че е неправомерно е абсурдно и би противоречало на посочените принципи.Самоволното преустановяване на захранването от лице,което не е оператор на мрежата и при наличие на спор дали другото лице има право да се присъдени би се квалифицирало като самоуправство по чл.323 НК.

Оспорва се и като неправилен, в нарушение на пар.1 т.2 ДР на ЗЕ и решение на СЕС по дело С-31/18/т.46 и т.59/ извода на КЕВР,че посоченият трафопост не е част от разпределителната мрежа,тъй като е собственост на ЕРП Север. Първо защото дефиницията на националният закон определя това съоръжение като част от мрежата и второ защото СЕС не допуска разграничение между преносна и разпределителна мрежа на базата на собствеността.В тази връзка въпросът чий е трафопоста е напълно ирелевантен.

Оспорва се и като неправилен извода на КЕВР,че няма компетентност да даде указания дали жалбоподателят има право да предприеме съответните технически действия да бъде преустановено присъединяването. В производството по чл.22 ал.1 т.1 ЗЕ и ако счита,че ЕРП няма право да преустанови захранването,КЕВР следва да посочи кой има право да извърши това действие.

Твърди се още,че посоченият акт е и несъответствие с целта на закона,тъй като се застрашава сигурността на електроснабдяването и правата на други ползватели - чл.69 ЗЕ,непрекъснатостта на снабдяването и качеството на доставяната енергия/чл.89 т.2 ЗЕ/, осигуряване равен достъп до мрежата при недискриминационни условия и справедливо обслужване на всички крайни клиенти.

В заключение и като не са взети предвид всички посочени обстоятелства,КЕВР е допуснала нарушение на процесуалните правила и в частност чл.35 АПК.

Ответната страна – КЕВР изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна - ЕРП Север не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна - „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД възразява срещу основателността на жалбата,като твърди,че не е неправомерно присъединено, а самият жалбоподател е дел съгласие за това,вписано в клауза в нотариален акт от по силата на който дружеството му учредява сервитутни права – ползване, преминаване, обслужване върху съществуващи електропроводи. В този смисъл присъединяването нито е без знанието,нито без съгласието му. И по-конкретно – с н.а. от 22.12.2021г. „ГЛС“ ЕООД е продало собствеността на имот с идентификатор 73626.533.10 на „Пашабахче България“ ЕАД, като На същата дата „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД е продал на жалбоподателя имот с идентификатор 73626.533.13. И в двата н.а. е вписано изрично, че купувачът се съгласява да бъдат запазени правата на

„Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД върху учредените сервитути, които включват и правата за включване към трафопост в поземлен имот с идентификатор 73626.533.10 и правата на ползване до 120 кв/ч ел. енергия от този трафопост. В този смисъл включването към и ползването на ел.енергия от въпросният трафопост е със съгласието на жалбоподателя, като през целият период от 2022г. жалбоподателя фактурира и продължава да фактурира суми за ползваната от трафопоста ел.енергия. Така се твърди, че жалбоподателя е поел задължение като собственик на трафопоста спрямо „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД, и това дружество черпи правото си на присъединяване по силата на сключените с жалбоподателя договори. Успоредно с това законът ясно разграничава ел.уредби на клиентите от електроразпределителните мрежи и в случая не е приложим чл.122 ал.3 т.1 ЗЕ. В този смисъл КЕВР няма компетенции да дава указания на собственика да извърши или не определено действие. Със жалбата всъщност се цели освобождаване на жалбоподателя от отговорност да изпълни своите задължения без риск от обезщетение,като „Пашабахче България“ ЕАД има задължение да осигури правомерното присъединяване на „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД към ТП Фортуна като проведе предвидените затова процедури по ЗЕ.

При извършена проверка съобразно чл.158 от АПК, съдът счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирани лица, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуто на спора с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка,съдът съобрази:

КЕВР е сезирана със жалба вх. № Е-13-273-13/31.01.2024г. подадена от Пашабахче България“ ЕАД срещу ЕВРП Север АД относно отказ да бъде преустановено присъединяване на обект на трето лице,захранващо се от енергийно съоръжение, негова собственост. Посочено е,че предоставяната мощност на жалбоподателя е достатъчна за нуждите му,но заедно с използваната от „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД мощност се получава превишаване на договорената и предоставена мощност,което моги до аварии пречатстващи нормалното използване на ел.енергия и причинява имуществвени вреди.

От страна на КЕВР е прието и е безспорно и по делото, че обектът на „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД е присъединен чрез захранващ кабел,свързан към трафопост, собственост на жалбоподателя,която връзка е изградена и съществува още преди последния да придобие собствеността на трафопоста и поземления имот върху който той е разположен. „Пашабахче България“ ЕАД е закупило поземлен имот с идентификатор 73626.533.12, заедно с трафопоста в него от присъединеното лице „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД.

На 12.12.2023г. жалбоподателя е подал жалба до ЕРП Север с което е поискало преустановяване на присъединяването на „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД. В отговор и след извършени проверки от разпределителното дружество е изразено становище,че то няма основание да предприема действия относно прекратяване присъединяване на трето лице,захранващо се от енергийно съоръжение,което не е негова собственост. Налице е кореспонденция и във връзка с установеното и твърдяно превишаване на мощността на обекта,както и наличие на проблем със захранващия кабел на обекта в която връзка обаче ЕРП Север не носи отговорност предвид

местоположението – след границата на собственост.

Междувременно и с писмо от 21.06.2023г. ЕВРП Север , сезиран от жалбоподателя във връзка с възможността за присъединяване съседен имот за мрежата е посочено, следва собственика да стартира процедура по присъединяване по реда на Наредба № 6 от 24.02.2014г. Въпросният съседен имот визиран в кореспонденцията третира имота, собственост на заинтересованото лице, което е инициирало нарочна процедура в рамките на която е издадено и становище на ЕРП Север от 08.09.2023г. с предвиден начин на присъединяване бърз използване съоръженията на жалбоподателя, т.е. чрез изграждане на нови съоръжения.

За да прекрати производството по подадената от „Пашабахче България“ ЕАД жалба срещу ЕРП Север, КЕВР е посочила, че отделните обекти на електроенергийната система са определени в чл.82 ал.2 ЗЕ, като електрическите уредби на клиентите са ясно отделени от електроразпределителните мрежи. Нормата на чл.122 ал.3 ЗЕ визира четири хипотези при които операторите на мрежи имат право да преустановят присъединяване, като нито една от тях не е налице. Успоредно с това е изложено съображение, че визираното решение на СЕС по дело С-31/18 не е относимо към спора, тъй като то се отнася само за разграничаване между електропреносна и електроразпределителна мрежа.

В заключение и чрез позоваване на чл.22 ЗЕ като норма определяща обективните и субективни граници на правомощията на КЕВР и предвид наличните търговски и вещни правоотношения между „Пашабахче България“ ЕАД и „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД по отношение ползването на електрически уредби, възникнали при покупко-продажбата на недвижимите имоти, Комисията е приела, че не може да разрешава такива спорове, нито да дава указания в тази връзка.

На тази база съдът приема:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съгласно чл.22 ал.1 от ЗЕ вр. чл.142 ал.1 т.1 Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/Наредбата/.

При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото:

По подадената жалба е изготвен доклад от 18.04.2022г. на дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ на КЕВР, в който са изложени абсолютно същите фактически и правни съображения, възпроизведени после в текста на оспореното решение.

Доклада е внесен на заседание на КЕВР, протоколирано с протокол № 110 от 22.04.2024г. Съдържанието на посоченият протокол възпроизвежда текста на самият доклад. Т.е. налице е пълен идентитет между доклад, протокол за приемането му и постановеното решение.

С което е спазена нормата на чл.145 от Наредбата.

Решението е постановено в писмена форма и съдържа възприетите правни основания към които са съотнесени установените факти по спора, с което е спазена нормата на чл. 147 от Наредбата вр. чл. 59 ал.2 т.4 АПК.

Във връзка с преценката за съответствие на акта с процесуалните правила и материалния закон, съдът счита за необходимо да се отбележи:

Видно от Н.А. № 73, том VII, рег. № 8969, дело № 910 от 2021/л.77 от делото/ „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД продава на „Пашабахче България“ ЕАД поземлен имот с идентификатор 73626.533.13 по кадастралната карта и кадастралните регистри на

[населено място], ведно с построените в земята сгради със завършващ идентификатор след този на имота – „1“ – представляваща промишлена сграда, „2“ с предназначение промишлена сграда. Продавачът запазва в полза на собственика право на прокарване и ползване, преминаване на съществуващ водопровод...., както и право на прокарване и ползване, обслужване, преминаване на съществуващ поземлен електропровод – кабелна линия средно напрежение през територията на ПИ и същото право по отношение на кабелна линия ниско напрежение. В н.а. изрично е отразено, че страните са се споразумяли, че сервитутните права включват правото да се включат към съществуващия трафопост с правото да открива партиди за ток и вода на свое име, като насрещната страна няма право да отказва достъп.

От данните по делото става ясно още, че третото лице ползва ел. енергия от мрежата посредством трафопост, собственост на жалбоподателя. Установява се също така безспорно, че жалбоподателят му е учредил права обезпечаващи правото му на захранване с електрическа енергия от негов обект. В този смисъл и доколкото начина на упражняване на тези права води до смущения в инсталацията/стапяне на кабели и превишаване мощността/ то това са въпроси, които страните следва да разрешат помежду си.

Дружеството „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД не е присъединено самостоятелно към мрежата, както сам твърди и жалбоподателя, а ползва ел. енергия по силата на изрично съгласие от жалбоподателя и чрез негов обект. В този смисъл КЕВР не може да се намесва в отношенията между страните.

Всъщност и противно на изложеното от жалбоподателя, КЕВР имплицитно в решението си дава указания как следва да се реши спора а именно – по гражданско-правен ред. В решението на КЕВР и придружаващите го документи е взета предвид цялата серия кореспонденция между жалбоподателя и ЕРП Север, между „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД и ЕРП Север, както и между „Пашабахче България“ ЕАД и „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД във връзка със съществуващите проблеми – стапяне на свързващ кабел и превишаване на разрешената мощност. Така, при липса на данни за нарушение във връзка с използването на ел. енергия от трето лице чрез трафопоста на жалбоподателя, КЕВР не следва да дава задължителни предписания за преустановяване достъп до мрежата.

Настоящият състав счита, че при установено наличие на някоя от хипотезите на чл. 122 ал.3 ЗЕ, КЕВР може и следва да се намеси упражнявайки правомощието си да даде задължителни предписания съобразно чл.21 ЗЕ вр. чл.22 ал.1 ЗЕ. Правилно обаче Комисията е посочила, че в настоящият казус нито една от визираните хипотези не е налице.

Противно на твърденията на жалбоподателя следва да се посочи, че „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД не е присъединено към електрическата мрежа чрез съоръжение за присъединяване собственост на „Пашабахче България“ ЕАД, а ползва ел. енергия в определен обем предоставяна му от „Пашабахче България“ ЕАД, чрез присъединеният към мрежата трафопост. За което и „Пашабахче България“ ЕАД начислява и фактурира потребление.

Принципа заложен в ЗЕ и Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи се изразява в съвкупност от изисквания за присъединяване към мрежата на конкретен обект с определена мощност, какъвто процесният трафопост безспорно между страните е. Оттам нататък, колко точно

ползватели ще ползват разрешената мощност за съответният обект по волята на титуляра на разрешителното за присъединяване е въпрос извън предмета на настоящият казус.

Всъщност не е налице никаква законова пречка Комисията служебно да упражни компетенциите си като проучи и постанови надлежен акт във връзка с въпросите – допустимо ли е ползване на ел.енергия в хипотеза като процесната, налице ли е скрита търговия с електрическа енергия под формата на учредено право на ползване /наречено сервитутно/ и прочее.

В случая обаче дружеството „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД няма самостоятелно присъединен към мрежата обект за да бъде проверявана неговата не/правомерност. Същото има качеството на ползвател на ел.енергия по силата на изрично учредени права от страна на „Пашабахче България“ ЕАД. В своята писмена защита жалбоподателят сам посочва, че фактурирането осъществено от него спрямо „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД е с цел уреждане финансовите отношения във връзка с ползваната електроенергия. Към настоящият момент е налице хипотеза в която собственика на един редовно присъединен обект предоставя част от разрешената му мощност за потребление на трето лице по силата вътрешна уговорка между тях.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че сключеният между страните договор за сервитутни права не следва да се зачита предвид противоречието с императивни законови норми, то следва да се посочи, че в производство като настоящото съдът, а още по-малко КЕВР имат правомощието да установяват нищожност на нотариален акт и учредени с него права. От своя страна - съдът не е обвързан от посочените н.а., доколкото следи за спазването на закона от регулаторна гледна точка, а не за действителност на договорни уговорки между страните.

Съдебното разрешение в настоящата хипотеза не може да бъде обвързано или обусловено от договорно целените правни последици. Нотариално обективизираното волеизявление свидетелства и следва да се схваща като индиция за факти и обстоятелства, но не преклудира нито ограничава съдебната воля. В тази връзка напълно ирелевантно е дали конкретните договорки са нищожни, поради противоречие с повелителни законови разпоредби, тъй като предоставянето на мощност на третото лице и фактурираното ползване са обективни факти, установими, безспорни и потвърдени от страните по делото. Ето защо дори да се приеме, че предоставеното ползване на ел.енергия от жалбоподателя на третото лице не е по силата на нарочен акт, то са налице всички основания за се приеме, че правото на ползване е осъществено и се осъществява по силата на фактически действия на страните.

Обстоятелството, че подобно ползване на ел.енергия към настоящият момент не отговаря на интересите на жалбоподателя е предпоставка за разваляне или предоговаряне на съществуващите уговорки с „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД било по съдебен, било по извънсъдебен ред, но в никакъв случай не може да се възприеме като нарушение обосноваващо регулаторна намеса от страна на КЕВР. Ако счита договорки за нищожни то жалбоподателят разполага с други възможности за действие съобразно интересите си.

Регулаторна намеса би следвало да се предприеме ако се установи, че жалбоподателят няма право да предоставя част от разрешеното му потребление на трето лице, но липсата на подобни твърдения и изобщо спор между страните в тази връзка позволяват тази хипотеза да се определи като неотнормирана и да не бъде подлагана на

съдебен анализ. Доколкото страната твърди, че подобно ползване на ел.енергия застрашава правата на други ползватели визирайки себе си, то именно жалбоподателят, като друг ползвател би могъл да предприеме действия спрямо третото лице комуто сам предоставя право на ползване.

В обобщение - дружеството „Т.Л.Ц ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД няма качеството на присъединен към мрежата, така, че да бъде преустановено присъединяването му. Същото не осъществява кражба на ел.енергия, нито се е присъединил самоволно към вече присъединен обект. Това дружество, видно и от твърденията на страните и от фактите по спора е ползвател на електрическа енергия въз основа вътрешни отношения със жалбоподателя. Както е посочено в изрично становище на ЕВРП Север – при необходимост следва да стартира процедура за присъединяване, каквато всъщност е и стартирала с оглед нуждите от допълнителна мощност. Ето защо всякакъв анализ във връзка с това правомерно ли е учредено това право на ползване и правомерно ли е фактическо му осъществяване са въпроси съществени, но извън предмета на спора с който КЕВР е бил сезиран, респ. извън предмета на настоящото производство.

При този изход от спора законосъобразна, съгласно чл.143 ал.3 и ал.4 АПК е претенцията за разноски на ответника и заинтересованата страна. При липса на възражение относно техният размер съдът счита, че в полза на заинтересованата страна следва да бъде присъдена сумата от 1000лв съобразно представен списък на разноските, представен договор и реално осъществено процесуално представителство по делото, а в полза на КЕВР следва да бъде присъдена сумата от 150лв. съобразно чл.24 изр. първо от НЗПП и предвид фактическата и правна сложност на спора.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл. четвърто от АПК, Административен съд София – град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Пашабахче България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № Ж-376/22.04.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА „Пашабахче България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 150/сто и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА „Пашабахче България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на „Т.Л.Ц.ИНТЕРНЕЙШЪНЪЛ“ ЕООД,ЕИК[ЕИК] сумата от 1000/хиляда/ лева адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в срок от 14дни от изпращането на съобщение до страните.

Съдия: